

gaaet fra Folketinget op i Landstinget. Jeg tillægger det megen Betydning, at dette Lovforslag paa ny gaar enstemmigt herfra op i Landstinget, fordi det voldte saa megen Vanskelighed og varede saa længe, inden Enighed opnaaedes, men da ogsaa opnaaedes saa fuldstændigt, at alle Partier deltog. Det var muligt, at de ærede Forslagsstillere ikke har noget at indvende imod, at vi efter nærmere Overvejelser fører Lovforslaget tilbage til Formuleringen af 1912. I saa Tilfælde er det radikale Parti villigt til at følge dem paa denne Bane. Men dersom der skal være Udvalgsbehandling, er vi ogsaa villige til at undersøge, om det nye, der er fremkommet — som det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) udtrykte det, i Indland eller Udland — kan give Anledning til muligvis at forandre Vedtagelsen af 1912. Det er ikke nogen Hemmelighed for nogen, at det radikale Parti har været særdeles stemt for — og har haft Ændringsforslag fremme i den Henseende, før vi endelig naaede Kompromisset —, at den kommunale Skolebespisning, der er Tale om, skulde være obligatorisk, men ogsaa der har vi slaaet af paa vore principielle Anskuelser.

Jeg synes, at Landstinget bør have den Fornøjelse at gense dette Lovforslag i Aar, og at det bør have Lejlighed til at tage Stilling til det, og det radikale Parti vil med Glæde yde sin Medvirken til, at Folketinget ved en fornyet Vedtagelse bevirker, at Landstinget paa ny kommer til at staa overfor dette betydningsfulde Lovforslag.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Udenfor Dagsordenen har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte det ved Mødets Begyndelse anmeldte Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): Det Forslag til Ændring i Fattiglovens § 61, jeg skal have den Ære at fremsætte, omhandler de blinde, dem, der er blindfødte og altsaa har tilbragt hele deres Liv i et for seende vanskeligt fatteligt Mørke, og dem, der senere i Livet, efter at de har lært Lyset at kende, er blevet ramt af Blindhedens Ulykke. For disse blinde gælder det, at kun stor Taalmodighed og Flid kan bringe dem til at erhverve sig de Kundskaber og Færdigheder, som er nødvendige for at staa Livets Kamp igennem, og selv om de opnaar nok saa stor Dygtighed — og blinde kan opnaa en meget stor

Dygtighed ogsaa i forskellige Haandarbejder —, vil de aldrig kunne naa at øve deres Arbejde saa hurtigt som andre. De er allerede derigennem daarligt stillede i Arbejdskampen, og alle deres Vilkaar forandres jo af Blindheden. De maa have særegen Medhjælp; skal de til Arbejdsstedet, vil de ikke kunne naa derhen alene, men maa have Ledsagelse i alt Fald i Byerne, hvor Færdselen efterhaanden i høj Grad har forandret Karakter fra tidligere Tid.

I disse ulykkelige Kredse har der længe været en Bevægelse for at forbedre deres forsørgelsesretlige Stilling. For Tiden er de blindes Stilling den, at den Understøttelse, som det offentlige yder dem, ikke betragtes som Fattighjælp, for saa vidt de er anbragte i Statsanstalter eller dertil af Staten godkendte Anstalter, eller de under en saadan Anstalts vedvarende Tilsyn er anbragte hos private. Den Understøttelse, der ydes dem udenfor Anstaltsbehandlingen, eller uden at de er under Tilsyn af saadanne Anstalter, vil derimod, naar den ydes af Kommunekassen, være at betragte som Fattighjælp. De blinde har nu i lange Tider forespurgt Lovgivningsmagten ved Andragender til Rigsdagen og Regeringen og ved Henvendelse særlig til Administrationen, om det var muligt for dem at opnaa en fast aarlig Statsstøtte, om f. Eks. alle trængende kunde opnaa en Støtte paa nogle Hundrede Kroner om Aaret. Da Sagen sidst var til Behandling i Indenrigsministeriet, før jeg tiltraadte som Indenrigsminister, stillede Indenrigsministeriet sig paa det Standpunkt, at det mente, at Spørgsmaalet om en saadan fast Statsstøtte til trængende blinde maatte løses i Overensstemmelse med og samtidig med Spørgsmaalet om Invaliditetsstøtte i Almindelighed.

De blinde rettede derefter deres Opmærksomhed paa et andet Punkt, idet de efter dette Svar betragtede det som vanskeligt at opnaa Tilsagn om en fast Statsstøtte, før de andre ligestillede Vilkaar afgjordes. Saa rettede de deres Anstregelser paa, at den Støtte, som eventuelt Kommunerne frivilligt efter deres Bedømmelse af de blindes Kaar ydede dem, i alle Tilfælde skulde være uden Fattighjælps Virkning. Indenrigsministeriet optog Sagen saaledes, at det længe prøvede paa, om dette Ønske kunde imødekommes uden at foretage en Ændring af Fattiglovens § 61. Man var i lang Tid inde paa den Tanke, at man maaske kunde faa en af Statens Anstalter eller en af Staten